

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 2002

38. årgang

Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi

Av Jakob Traasdahl (1838 - 1903)

Etter sabbaten, da det lysnet mot første dag i uken, kom Maria Magdalen og den andre Maria for å se til graven. Og se, det ble et stort jordskjelv. For en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som lyn å se til, og hans klær var hvite som snø. De som holdt vakt, skalv av redsel for ham, og de ble som døde.

Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere nå av sted og si til hans disipler: Han er oppstått fra de døde. Og se, han går i forveien for dere til Galilea, der skal dere se ham. Se, jeg har sagt dere dette! De skyndte seg da bort fra graven med frykt og stor glede. De løp av sted for å fortelle det til hans disipler. (Matt 28:1-8)

Atter er påskens salige tid opprunnet for oss, og den fører tankene årtusener tilbake til pyramidenes land og den tid da Guds utvalgte folk levde i en ynkelig trelletjeneste under egypternes åk.

Gud hadde hørt sitt folks sukk, og befrielsens morgenrøde viste seg på

dets livs horisont. En mektig anfører trådte frem og åpenbarte Guds evige fredsplaner for folket. Herren begynte sitt befrielsesarbeide og stilte seg som leder for det store tog, som skulle forlate trelldommens hus og begynne vandringen mot det lovede land hinsides floden.

Men en hellig handling måtte først utføres, en handling gjennom hvilken Herren ville gjøre det klart for enhver, at den hele utfrielse var et verk av ham, et nådens verk, og en handling, som rett forstått, igjennom alle tider skulle danne det store skille imellom trelldommens barn og dem, som under Herrens ledelse drar frem til evig frihet.

Et lyteløst lam skulle slaktes, og blodet strykes på de israellittiske hus' dørstolper. Herren ville sende en hevners engel inn i alle egypternes hus; men denne engel skulle ikke få lov til å besmitte sitt sverd med blodet av en eneste israellitt. Han skulle *gå forbi* dem, og derav har påsken fått sitt navn. Ordet påske kommer av «pascha» som betyr *å gå forbi*.

– Å, hvordan hadde det ikke sett ut for deg og meg, om ikke det uskyldige påskelams blod hadde flytt for oss?

Da hadde ikke dette guddommelige

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynneelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

maktord «*Gå forbi!*» kunnet lyde til den rettferdighetens engel som hadde løftet sitt sverd til evig ødeleggelse for enhver som hadde syndet.

Men rettferdigheten måtte skje fyllest. Et offer – det rette påskelam – måtte dø, og det er denne sannhet langfredags fryktelige bloddrama har opprullet for oss.

Når vi feirer påske etter hin langfredag og vi – arme stakkarer som hev-nens sverd var løftet mot – kan juble ut i høytidsstemning med liflige seierssalmer, da beror jo dette ene og alene på at sverdet har rammet vår stedfortreder og utøst det blod som renser fra all synd.

Derfor synges det om seier i de rettferdiges boliger, og vi kan stemme i med og utrope med Paulus: «Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!»

Vi vil nå i lyset av vårt påskeevangelium betrakte: Vår store seier over alle våre fiender ved vår oppstandne Seierherre.

1. Vi har seier over *døden*

Da Maria Magdalena og den andre Maria kom til graven tidlig hin søndags morgen ventet de å finne et dødt legeme som de kunne få vise den siste kjærlighetstjeneste. Men de fant graven tom og fikk høre at Herrens engel under et mektig jordskjelv var kommet ned fra himmelen og hadde veltet steinen bort. Graven kunne ikke beholde dette sitt bytte.

Jordskjelvet på Golgata var et uttrykk for rettferdighetens dom: «Den sjel, som synder, skal dø»; hvorfor også Han som bar all verdens synd, måt-

te stige ned i dødens dyp.

Men jordskjelvet påskemorgenen kan vi også betrakte som et uttrykk for rettferdighetens tale: Den sjel, som har sonet verdens skyld og brakt det fullkomne gjenløsningsoffer, kan ikke holdes fast av dødens armer. Han har seiret over døden og graven, og alle som har fått et rett syn på denne Hans seier, kan også utbryte: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?» (1Kor 15:55)

Da døden angrep ham som var livet, drepte døden seg selv, – og Kristus kunne oppstå av sin grav med liv og uforgjengelighet for enhver sjel som ikke vil bli i døden.

Det er ikke for intet at døden kalles «den siste fiende» og at apostelen taler om «dødens brodd.» Som en uhyre kjempeslange har døden snodd seg om alt som lever, og innen kortere eller lengre tid skal enhver av oss få erfare hvor sterk den er.

Se på lidelsens og nødens barn i verden, er de ikke merket av døden? Se bare på deg selv, og du skal snart forstå at dødens økser arbeider ved roten av dit livstre.

Gå hen på kirkegården og la de tallose, tause graver fortelle deg om dødens makt. Hvert navn som står å lese over de mange tuer, har tilhørt et menneske som engang har ligget med bris-

tende øyne og famlende hender, – og før eller senere må du og jeg gjennomgå den samme kamp.

Alt dette visste Paulus meget vel, og likevel kunne han utbryte: «Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!»

For dem som tror på det herlige påskeevangelium, har dødens kjempeslange tapt sin kraft, – og de vet seg nå omsluttet av sin Frelsers armer.

Den som tror på engelens budskap, han vil ikke unngå å ligge med bristende øyne og famlende hender, men døden blir ikke det siste for ham! Det sitter en engel ved graven som viser ham at over den lukkede grav er det en åpen himmel, og det siste sukk kan være begynnelsen til en evig seiersang.

Gravens redsler er tatt bort

De fromme kvinner var under vandringen mot graven rådvile om hvordan den store steinen som dekket den, skulle komme vekk. Men Herrens engel, en av de «veldige i makt» hadde vellet steinen bort og satt nå triumferende på den. «*Han var som lyn å se til, og hans klær var hvite som snø. De som holdt vakt, skalv av redsel for ham, og de ble som døde.*»

Graven kunne ikke holde ham fanget, som etter å ha løst dødens smerte

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, mars 2002:

Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Av Jakob Traasdahl	side 1
Såret for meg! Av Dag Rune Lid	side 8
Jesu seier – vår seier! Av Olaf Klavenæs	side 13
Vår liv over øygardane	side 16
Jesu hjertegledes dag! Av Paul André Bergene Holm	side 20

hadde makt til å ta sitt liv igjen.

Livet brøt dødens fengsel, likesom sommerfuglens liv bryter den hårde puppe.

Og liksom Jesu hvile i graven i grunnen ikke var annet enn overgang fra død til liv, således er nå graven blitt et hvilekammer – som vel mottar sitt bytte fra dødens arm – men likevel et kammer, hvorfra legemet på den oppstandne seiersfyrstes rop skal oppstå til liv og uforgjengelighet.

Graven har således tapt sin redselsfullhet, og er nå for den troende et fredfullt sovekammer hvor leirhytten får hvile en stund, inntil den oppstandnes seiersrop trenger inn og løser legemet fra dødens bånd så det til evig herlighet igjen tas i besittelse av den frelste sjel, som fra Guds paradis har skuet lengselsfullt ned mot graven og ventet på den dag da den igjen skal forenes med det legeme, som den har levd i og virket ved her på jorden.

Jesu tomme grav er derfor ikke alene et vitnesbyrd om at Han har ført sin sak frem til seier, men tillike et vitnesbyrd om at også min grav engang skal bli tom, og mitt legeme oppstå forklart og herliggjort likesom Hans!

Vokterne skalv av frykt da Jesus oppstod, men det var visst ingen engel, som sa til dem: «Frykt ikke!»

Men det satt en engel på steinen som uttalte disse ord til kvinnene og visselig uttalte dem slik at de måtte fordrive frykten av de bedrøvedes hjerter.

3. Kristus har ved sin oppstandelse gitt oss seier over synden.

Det er jo synden, som gjør døden og graven så forferdelig. Det var bevisst-

heten om synd og skyld som brakte våre første foreldre til å flykte fra den levende Gud, og som senere igjennom tidene har brakt det arme menneskehjerte til å beve ved synet av de himmelske sendebud, således som Maria i vårt evangelium.

Men dette: «Frykt ikke!» fra den oppstandnes grav, skal nå lyde utover den ganske jord til alle fryktsomme og angstfulle sjeler.

Hva frykter du for? «Jo,» sier du, «kan jeg annet enn frykte, jeg, som dras med all denne synd og elendighet?»

Kjære venn, jeg vet heller ikke noe så fryktelig som synden – eller så farlig som synden – og dog vet jeg forvisst at Frelseren med sitt: «Frykt ikke!» også vil bringe mitt engstelige hjerte til ro.

Hans «Frykt ikke!» går ikke ut på å nedsette synden til noe uvesentlig og ubetydelig, men går ut på å vise meg hvor trygg jeg kan være i Ham.

Synden er forferdelig, men den kunne vært ennå forferdeligere. Tenk, om ikke Kristi blod hadde runnet!

Men nå vet jeg, at min synd er utslettet ved dette blod, og jeg har beviset i Jesu tomme grav!

For hadde Han ikke maktet å utslette all verdens syndeskyld, var Han aldri blitt oppreist fra de døde.

Hans oppstandelse er min oppstandelse. Jeg har seiret over synd, død og helvete ved Ham. Mine synder – hvor forferdelige de enn er – skal aldri frata meg oppstandelsens salige håp. For er Jesus – mitt hode – oppstått, skal også legemet følge med – altså også jeg – om jeg enn er det ringeste av Hans lemmer.

Det beste legemiddel mot alle din sjels sykdommer ligger i Hans «Frykt ikke!» Får Han tale sin fred og trygghet inn i ditt hjerte og riktig fylle deg med oppstandelsens håp, skal denne trygghet og dette håp vise seg som mektige guddommelige krefter i din sjel til seier over synd, død og helvete.

«Er Kristus ikke oppstått,» sier apostelen, «da er vår forkynnelse intet og den tro dere har, er intet... da er også de fortapt som er sovnet inn i Kristus... da blir vi stående som falske vitner om Gud... men er ikke Kristus oppstått, da har dere en unyttig tro, og da er dere ennå i deres synder.» (1Kor 15:14 ff)

Men Gud skje lov, Kristus er oppstått! Og vi, som tror på Ham er ikke lenger i våre synder!

Han har reist et skille mellom oss og synden, likesom påskelammets blod var et skille mellom det til frelse innviede eiendomsfolk og de egyptiske undertrykkere.

Synden kan vel ennå plage oss; men vi vet, den har en kort tid å røre seg i. Dette dødens legeme skal ikke bestandig være vår sjels bolig!

Vår, i Lammets blod tvettede og rensete sjel, skal snart få gå hjem til de evige boliger, for å avvente den stund da den oppstandnes røst skal lyde inn i gravene, og «det, som var sådd i forgjengelighet, skal oppstå i uforgjengelighet.»

Preker Satan for deg, kjære venn, at du likevel for dine synders skyld til sist skal gjøre følge med ham til fortapelsen? Da husk på, at du krenker din Frelsers ære ved å tro en sådan pre-

ken.

Er Jesus oppstått med seier, da er Han sannelig oppstått av den syndegrav hvor alle verdens synder – derfor også dine – ble begravet! For Han var det Guds Lam, som bar all verdens synd.

Er Han oppstanden – og Gud være evig lov, Han er det – da vil Han at du skal betrakte Hans oppstandelse som din oppstandelse, og som et avgjørende seierstegn, som du trofast skal bevare forat ingen fiendtlig makt skal kunne rokke deg fra oppstandelsens salige håp.

4. Men har han fridd oss fra synden og døden, har han også fridd oss fra dommen.

«Det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom.» (Heb 9:27)

Du arme verdensbarn, du kan lenge nok forsøke å vise tanken om dommen fra deg, den vil stadig vende tilbake. Bevisstheten om, at du engang skal dømmes, har Herren selv innskrevet i din samvittighet.

Du kan lenge nok forsøke å glemme dine synder – overdekke og tilsløre dem – en gang skal de likevel fremstille seg for deg som en stor hær, og med tusener munnar i et fryktelig øyeblikk rope til din sjel: «Kjenner du oss igjen? Det var du, som utøvet oss!»

Vi kan fly fra disse skremmebilder og bestikke vår samvittighet for en tid, men i dommen skal dette aldri lykkes. Når vi skal frem for den «store hvite trone», da er det forbi med alt blendverk.

Men du, kjære Guds barn, du behøver ikke å beve for dommen.

Hadde du kun «langfredags bitre

minne» å holde deg til, – visste du kun om redselsscenen på Golgata, og at jorden ved å motta Jesu døde legeme hadde fått en grav mer – da skulle ingen fortenke deg i, at du ikke hadde noen seierssang i din sjel.

Men da det grydde av den første dag i uken, og da engelen fór ned fra himmelen og veltet steinen fra inngangen; da viste det seg at alle de planer som var lagt av helvetes fyrste – om at døden skulle være den sterkeste og en mørk grav endemålet for Guds Sønners frelserliv og frelsergjerning – for evig var kullkastet.

På langfredag hadde Jesus skrevet betalt under vårt skyldbrev, og påskemorgen satte Han seglet under denne gjerning.

Dommen til frelse og evig liv er gått over deg, du lykkelige, om enn skrøpelige Guds barn. Du har gjort fra deg det viktigste! Hele regnskapet er oppgjort, og du står aldri i fare for å komme i noen ny skyld så lenge du lever i Kristus og alene søker liv, lys og salighet i Ham.

Da Han på den hvite trone opplot bøkene, og enhver ble dømt etter hva som sto skrevet, da heter det: «Og en annen bok ble opplatt, som er Lammet, livsens bok.» (Åp 20:12)

Det står ikke; at mens verdens barn var skyldnere ifølge de første bøkens innhold, så var Guds barn uskyldige. Nei, det står: «En annen bok ble åpnet,» og det var den bok som Lammet fører over sine frelste!

«Å, om jeg bare visste om jeg har mitt navn der,» sier du.

Det kan du få rede på, hvis du vil.

Det kan kanskje skje igjennom en alvorlig kamp, men så viss kan du bli i den sak som om du selv stod og leste ditt navn.

Her en liten veiledning: Da mange forlot Jesus, fordi hans tale støtte dem, vendte han seg til disiplene med dette spørsmål: «Vil også dere gå bort?» Men da svarte Peter freidig: «Herre, hvem skal vi gå til, du har det evige livs ord.»

Har du fått smak på Livets Ord? Og fått en slik smak på det, at du umulig kan unnvære det; at ditt liv, ditt håp, ditt barneforhold alene beror på dette ord; – kjære, da viser du jo at du hører til den underlige flokk hvor hvert enkelt lem har fått ny sans og smak, ja en hel ny åndsretning som står i den skarpeste motsetning både til verdens barns og de egenrettferdiges.

Du kan med et ord svare, når det blir spørsmål om ditt salighetshåp: «Jesus, – Jesus er den eneste stjerne, som lyser på mitt håps himmel, ja Han er mere enn en stjerne, Han er solen, *rettferdighetens sol med salighet under sine vinger*, den velsignede sol, som med sitt lys opplyser meg, med sin varme oppvarmer meg og med sin tiltrekningskraft bestemmer min stadig kretsende bane omkring seg.

Min venn, du har ditt navn i livets bok og behøver aldri å frykte for dommen?

Samvittigheten kan vel ennå under visse bedrøvelige erfaringer fremtrylle skrekkbilder for din sjel, men du behøver blott å gni øynene litt for å se at alt er vel.

En dødsfange satt engang i sin mørke celle og engstet seg natt og dag under den forferdelige tankes trykk: «Å, du skal snart på skafottet.»

Denne arme mann ble benådet av sin keiser, den store Napoleon, og snart satt på frifot igjen, og det beste av alt, han ble også «benådet i den elskede», da han som en fortapt stakkar søkte frelse ved korsets fot.

I sin dagbok forteller denne mann, at det skrekkelige bilde av dommens fullbyrdelse hadde innprentet seg slik i hans sjel, at han ofte våknet, badet i angstens svette, idet han drømte å skulle kjøres til retterstedet. Hver gang han våknet og ble seg fullt bevisst at det kun var en drøm, fyltes hans sjel med jubel.

En benådet sjel kan ofte plages av slike nattlige drømmer. Likesom denne mannens fantasi engang var blitt oppskremt, og bildet av den fryktelige domshandling så innprentet i hans sjel at det alltid vendte tilbake og foruroliget ham i søvne, slik kan den levende skyldbevissthet som ved lovens dommer ble dypt innpreget i den vakte sjel, atter under mørke timer forstyrre hans samvittighetsfred. Men når det fulle dagslys kommer, når han får gni sine øyne og orientere seg, da gir disse nattens spøkelser kun anledning til fornyet jubel, og han kan synges:

Påskemorgen slukker sorgen, Slukker sorgen til evig tid. Den har oss givet lyset og livet, Lyset og livet i dagning blid.

Kvinnene kom til graven i den tidlige morgenstund. Det var soloppgang og fuglesang, og de måtte visst føle en skjærende motsetning mellom sjelens

mørke stemning og naturens.

Også vi har kanskje funnet det underlig mang en gang å stå ved en grav som lyser i solskinnet, mens fuglene synger om våren, og alt vitner om et fremspringende liv.

Det synes, som om vissent løv, isende kulde og en igjennom den mørke natur susende høstvind best passer for vår stemning ved graven.

Ja, uten noe påskeevangelium ville det nesten være skjærende hån, at en grav tindret i solglansen. Men det stiller seg annerledes når vi tror på livets seier: Da ser vi gudsbarnas graver i en herlig belysning, og da vil vi gjerne ta engelens ord til kvinnene som en gledelig befaling også til oss: Gå ut og vitne for brødrene, at Kristus er oppstanden; ja, gå ut i all verden med det glade evangelium og forkynn for de arme sukkende og etter fred lengtende menneskebarn, at døden har tapt sin bragd og dødsriket sin seier!

Ja la oss gå ut, brødre og søstre og spre påskelyset vidt og bredt omkring oss! Og måtte aldri denne sang forstumme i vår sjel:

«Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!»

Amen.

Teltemøter på Varhaug 18. - 30. juni 2002

Talere:

Per Bergene Holm, Finn-Widar
Knutzen og Olaf Klavenæs

Velkommen til samling om Guds ord!

Såret for meg!

Av Dag Rune Lid

Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som et rotskudd av tørr jord. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham. Foraktet var han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet. Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig. Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham. Han ble mishandlet, og han ble plaget, men han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det. Han opplot ikke sin munn. Ved trengsel og ved dom ble han revet bort. Men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham? De gav ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde

gjort, og det ikke var svik i hans munn. Men det behaget Herren å knuse ham. Han slo ham med sykdom. Når du gjør hans sjel til et skyldoffer, skulle han se etterkomme og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd. Fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det og mettes. Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære. Derfor vil jeg gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte, fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere – han som bar manges synd, og han bad for overtredere.

Jes 53:2-12

I Jesaja 53 møter vi en av de klarreste Kristusprofetiene i hele Det gamle testamente. Den stråler som et lys i mørke; profetert mange hundre år før det skjedde.

I seg selv er det et vitnesbyrd om at *ingen* makt kan hindre Herrens vilje å skje. Han taler og det skjer! Mennesket kan reiste seg i protest mot hans ord, forkaste det og tråkke det under fot, – men en dag vil likevel alle mennesker måtte erkjenne. Bibelens tale var sannhet!

Ufruktbart

«*Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som et rotskudd av tørr jord.*» (v.2)

Det var tørt, det var bekmørkt i Israel i åndelig forstand. Så kom Jesus som en kvist, fra den ufruktbare jord, i det stille.

Israel som nasjon hadde vært det store tre som falt – og nå var det bare ruinene, – en stubb igjen. Men fra Isaïs (Davids far) stubb skjøt denne kvist opp for å bringe velsignelse til alle verdens nasjoner, til deg og meg.

Det var dårlige vekstvilkår, men *ingenting* kunne hindre Herrens vilje. Derfor vitner også Bibelen: «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn.» (Gal 4:4)

I Guds time kom han, tross all motstand fra ondskapens andehær i himmelrommet, og selv om Herodes prøvde med all sin makt å hindre det. Ordet til Maria «*Ingenting er umulig for Gud*» (Luk 1:37) viste seg å være sannhet.

Det ser tørt og åndelig mørkt ut også i vårt kjære folk i dag. Men Herren og Hans ord er det samme, og Ordet har samme spirekraft i dag. Vær derfor frimodig med å så det ut, og be om at Herrens vilje må «ha framgang ved hans hånd» også i dag. «Det finnes ingen visdom og ingen forstand og ingen planer som kan settes opp mot Herren.»

(Ord 21:30) Det er godt å stanse for dette når en ser hvordan den onde herjer i vårt folk og land.

En skjult herlighet

Han som var Sønn av Den høyeste, som hadde all makt, ble født i stall, i ringe kår. «*Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet.*» (v.1) Denne ringe skikkelse var som et dekke som skjulte Herlighetens herre og Kongenes konge.

Den store skare så ikke Jesu herlighet, bare den lille flokk vitnet: «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.» (Joh 1:14)

Dette Ord er like ringeaktet i dag. Det er så få som ser rikdommen i Ordet. Det er så få som har tro på Ordet – det vil si på Herren selv, Han som er ett med sitt Ord. Det er to steder Herren bor med sin herlighet. «I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å oppleve de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende.» (Jes 57:15)

Det er i de nedbøydets ånd og de sønderknustes hjerter Herrens ord får rom!

«*Foraktet var han og forlatt av mennesker... Han var som en som*

folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet.» (v.3)

Himmelens kongesønn opplevde ikke bare å være upåaktet, men foraktet.

Han som var allmaktens Gud, ble aktet for intet.

Han som elsket mennesket til frelse, ble forlatt av mennesket.

Slik var det på Jesaja tid, slik var det på Jesu tid, og slik er det også i dag.

Akter du på han som lider for deg, eller forakter du ham?

Såret for deg

«Vi fór alle vill ... vi vendte oss hver til sin vei». (v.6)

Av naturen søker vi ikke Gud, og vi kaller ikke på hans navn. På grunn av våre «overtredelser» og «misgjerninger» er ufreden menneskets del, og vi fortjener straffen som syndens lønn gir.

Dine og mine synder naglet Jesus fast til korset tre.

Etter syndefallet hviler det en dødsdom over deg. Du er dømt til døden på grunn av dine synder, og dør du i dine synder vil du oppleve Guds vredesdom over dine synder gjennom evigheters evighet. Det vil aldri ta slutt!

Men «han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (v. 5)

Synden er sonet, gjelden er betalt, og du har fått dobbelt for alle dine synder. «Dommeren selv for den dødsdømte døde.» slik uttrykker sangeren det, og i en av våre barnesanger synger vi:

*Såret for meg, såret for meg,
Jesus på korset ble såret for meg.
Nå er det banet til himmlen vei,
Jesus på korset ble såret for meg.*

*Døde for meg, døde for meg,
Jesus ble såret og døde for meg.
All hans rettferdighet tilregnes meg.
Jesus ble såret og døde for meg.*

Det er dette budskap som kan frelse deg, og som kan rense din sjel fra all synd.

Han ble såret for *deg!*

Han døde for *deg!*

Du skal få tro det og takke! Det er ikke syndene som fører deg og meg i fortapelsen, men vantroen. «Det var på grunn av vantro de ikke kunne komme inn.» (Heb 3:19) Hør min kjære venn: Frelsen er fullbrakt!

Brennende hjerter

«Men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham?» (v.8)

Hvem tenkte det, selv ikke hans nærmeste! De sa: «Vi håpet han var den som skulle forløse Israel.»

(Luk 24:21) Men hva skjedde da de fikk møte den korsfestede Jesus. Han talte sitt Ord til dem, og det ble et underbart resultat: – Brennende hjerter.

«Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære.» (v.11)

Det er et frelsende kjennskap som her beskrives.

Kjenner du ham, har du tatt din tilflukt til ham?

Da står det: Deres misgjerning skal han bære! Kjenner du Jesus som din personlige frelser? Da har du grunn til å takke ham som syndebærer.

«Straffen lå på han så vi skulle ha fred.» (v.5)

Det er bare et sted du og jeg kan få sjelefred. Det er hos Jesus. Ja han vil selv være vår fred. Det som var grunnen til sjelens ufred er fjernet. Synden har fått sin straff.

Din synd fikk sin straff da straffen ble lagt på ham.

Avtalen er underskrevet med Jesu blod og den har evigvarende verdi. «Min fredspakt skal ikke rakes, sier Herren.» (Jes 54:12)

Kraften av Lammets blod

Johan Arndt skriver så fint om dette og sier: «Kristi blod er nok til å utslette alle mine synder, de kan ha hvilke navn de vil; det kan være

hemmelige eller åpenbare synder som jeg er meg bevisst, eller slike som jeg ikke kjenner i min samvittighet, synder som hører fortiden til, men også nåtiden og fremtiden. Ja om et menneske enn hadde gjort alle verdens synder, så er likevel Kristi lidelse og død nok til å utslette all synd, så den tilgis og aldri mer blir tilregnet ham.»

«De gav ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn.» (v.9)

Den hellige Gud vitner: «Den som synder, skal dø.» (Esek 18:4) Denne dom hviler over hvert menneske fra vugge til grav. Intet menneske kan rømme fra døden. Rik som fattig, kristen eller ateist – alle går vi mot grav om ikke Jesus kommer i sky før vi når gravens rand.

«Men han hadde ingen urett gjort, og det var ikke svik i hans munn.»

Han hadde fullkomment oppfylt Guds hellige lov, der var intet svik. Derfor hadde døden heller ingen makt over ham.

Men han som fikk sin vugge mellom dyrene i en stall, som levde mellom syndere, som døde mellom forbrytere og som fikk sin grav mellom ugudelige; – han var hos en rik i sin død – hos kongens konge i den himmelske herlighet.

Hvorfor?

Han hadde ingen urett gjort!

Derfor hadde Jesus blod slik virkning i det himmelske tempel – han var et lam uten lyte, det Guds lam som bærer verdens synd. (2M 12:5; Joh 1:29)

Og sangeren synger: «*Når blodet da virket så kraftig hos Gud, Så la du deg dermed og nøye.*»

Det var på grunn av Jesu blod at teppet som skilte det hellige fra det aller helligste i templet revnet, ovenfra og ned.

Nå er det ingen makt som kan hindre deg å få møte den hellige Gud som en forsonet Gud.

Men bare i Kristus kan du tre fram for den hellige Gud og finne nåde og trøst, – ja fullkommen trøst hos ham kalles all trøst Gud. (2Kor 1:3)

Hvilket buskap fikk kvinnene møte ved graven fra de himmelske engler?

«Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa.» (Matt 28:5f)

De søkte den levende mellom de døde, men de fant ham ikke. Han var skyldfri, han var ren. Derfor hadde døden ingen makt over ham, og derfor var Jesu grav tom.

Ordet om korset

«For ordet om korset er vel en

dårskap for dem som går fortapt, men for oss som bli frelst, er det en Guds kraft til frelse.» (1Kor 1:18)

Millioner har erfart at Ordet om korset, Ordet om forsoning er blitt Guds kraft til frelse i deres liv.

Hvordan skjer dette?

Det skjer på samme vis som på Jesaja tid: «Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve. Og jeg vil opprette en evig pakt med dere, og gi dere Davids rike nåde, den visse.» (Jes 55:3)

En soldat som lå for døden på et polsk krigssykehus sa på sitt siste:

«Da jeg dro ut i felten, hadde jeg egentlig bare ett begjær: Jernkorset. Men så ble jeg såret og lå på marken og vred meg i smerte; da hadde jeg kun ett ønske: Røde kors! Nå ligger jeg her og skal dø, nå er det bare ett som betyr noe for meg: Jesu kors.»

Slik går det for det menneske som betrakter påskens budskap om den korsfestede Kristus, og som gir dette budskap rom i sitt hjerte.

Da vil også du lære Synderes venn å kjenne – og bekjenne: Såret for meg! L&E

Bibelskole til høsten?

Kontakt Bibelskolen

på Fossnes, tlf: 33 36 17 70

Jesu seier – vår seier!

Av Olaf Klavenæs

Da ble Jesus av Ånden ført ut i ørkenen for å fristes av djevelen. Og da han hadde fastet i førti dager og førti netter, ble han til sist sulten. Og fristeren kom til ham og sa: Er du Guds Sønn, så si at disse steiner skal bli til brød! Men Jesus svarte og sa: Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn. Da tok djevelen ham med seg til den hellige stad og stilte ham på templets tinde. Og han sier til ham: Er du Guds Sønn, så kast deg ned! For det står skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene, for at du ikke skal støte din fot mot noen stein. Jesus sa til ham: Det står også skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud. Igjen tok djevelen ham med opp på et meget høyt fjell, og viste ham alle verdens riker og deres herlighet. Og han sa til ham: Alt dette vil jeg gi deg, dersom du vil falle ned og tilbe meg. Da sa Jesus til ham: Bort fra meg, Satan! For det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene. Da forlot djevelen ham, og se, engler kom og tjente ham.

Matt 4:1-11

Det er to ting vi må være klar over når vi leser dette ord:

1. Jesus var alene i ørkenen, – det er ingen vitner til dette. Derfor må

denne fristelse ha en spesiell betydning for oss siden Jesus har fortalt detaljert om den. Jesus ble fristet før og etter dette, men det har han ikke gitt oss samme innsikt i.

2. Jesus bruker ikke sin guddoms-makt, han møter fristelsen som sant menneske, «for Gud blir ikke fristet av det onde, og selv frister han ingen.» Jak 1:13

Dette at Jesus står der som menneske, betyr at han fristes som din og min stedfortreder.

Like før denne hendelsen, hadde Jesus blitt døpt av Johannes i Jordan. Der ble folk døpt i det de bekjente sine synder. Men Jesus hadde ingen synd å bekjenne. Han var uten synd!

Derfor nekter Johannes å døpe ham. «Men Jesus svarte ham og sa: La det nå skje! For slik er det riktig av oss å fullføre all rettferdighet.» (Matt 3:15)

Da lot han det skje. «Og se, himmelen åpnet seg for ham, og han så Guds Ånd stige ned som en due og komme over ham.

Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.»

(Matt 3:16-17)

Himmelen ble lukket ved syndefallet. Den åpner seg når Jesus bekjen-

ner din og min synd som sin. Ja, Skriften sier om Jesus at han ble gjort til synd. Jesus død i synderes sted er en himmelåpner!

Den første kristne martyr, Stefanus, ser himelen åpen når han blir steinet. Han sa: «Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd! (Apg 7:56)

Synderen Stefanus fant himmelen åpen fordi Jesus hadde bekjent Stefanus' synd som sin og sonet den som hans stedfortreder!

I vår tekst leser vi at djevelen frister Jesus til å si til stenene at de skulle bli til brød. Det kunne Jesus hvis han ville, og slik bevist at han var Guds sønn. Men djevlesens hensikt var å ødelegge frelsen ved å ta bort stedfortrederen, det sanne menneske som gikk i vårt sted, – som seiret i fristelsen i ditt og mitt sted.

Det var slik djevelen kom til de første mennesker, slik vi leser i 1. Mosebok 3. Slangen var listigere enn alle dyr på marken, han dåret Eva. Det står at hun så på treet og åt og gav sin mann, og fallet var skjedd.

Jesus gjorde det Eva ikke gjorde, og det du og jeg ikke gjør, – han holdt seg til Guds ord! – og svarte: Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.

«Herre! Ved dine ord lever mennesket, og ved dem blir alt min ånds liv oppholdt.» (Jes 38:16)

«Men den som lever etter sine lyster, er levende død.» (1Tim 5:6)

Jesus avslører Satans løgner ved å holde seg til Guds ord. Og han møter djevelen nettopp med Guds ord. Den som holder seg til Guds ord, tvinger Satan til å vise sitt sanne ansikt.

Hva er det som karakteriserer de menn som har hatt noen betydning i Guds rike?

Det er at de har holdt seg til Guds ord, til det som står skrevet!

Det er det som skaper vekkelser. Det er det som gir åndelig liv.

Djevelens fristelse av Jesus gikk ut på tre ting: Selvhjulpenhet, selvhevdelse og egen makt og innflytelse. I disse tre ting finner du selve *synden*, dens art og vesen.

Jesus ble fristet til dette, og seiret. Det var mennesket Jesus som seiret i ditt og mitt sted som din og min stedfortreder.

Tenk på Goliat og David. De kjempet på vegne av sitt folk. Vant Goliat så vant filisterne, vant David vant Israel. David gikk mot Goliat i Herrens navn, slik vi leser i 1Sam 17:45: «David svarte filisteren: Du kommer mot meg med sverd og lanse og kastespyd. Men jeg kommer mot deg i Herrens, hærskares Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger – han som du har hånet.»

Davids seier var folkets seier.

Jesus seier er din seier. Her i ørkenen lider djevelen det avgjørende nederlag overfor Jesus, og dermed

overfor alle som tror på Jesus.

Det er noe som heter å forfølge en seier. Det gjorde Jesus. Han ble fristet helt til det siste. Tenk på hva han sier til Peter: «Vik bak meg, Satan!» (Matt 16:23) Og tenk på kampen i Getsemane.

Jo, Jesus ble fristet helt til det siste, mens den fullkomne seier på Golgata nærmet seg. Der holdes dom over denne verden. For nå skal denne verdens fyrste kastes ut. (Joh 12:31)

På korset roper Jesus ut de forløsende ord: «Det er fullbrakt!»

Da var seieren vunnet.

Hvilken seier?

Din og min seier!

Det bekreftes i oppstandelsen! Han fôr opp til himmelen som *Menneskesønnen*, og når han kommer igjen er det som *Menneskesønnen*. Han er Det nye mennesket, det fullkomne mennesket. I hans seier får det falne mennesket – du og jeg – seier! Han seiret for oss!

Brorson sier det i en påskesalme:

Jesus han har vunnet, Jeg har seieren funnet, I Jesus har jeg funnet den.

Når fristelsen kommer, vinner du ikke ved å se på deg selv og på fristelsen. Du vinner ved å se på Jesus. Vi blir formanet til det i Heb 12:2: «Med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender.»

Se på ham! Der er din seier! Han har seiret over det du ligger under for!

Johan Nordahl Brun synger:

Jeg har vunnet, Jesus vant, Døden oppslukt er til seier. Jesus mørkets fyrste bandt, Jeg den kjøpte frihet eier. Åpen har jeg himlen funnet, Jesus vant og jeg har vunnet!

Og enda en strofe fra Brorson:

Frisk opp du svake hjerte, Og fatt et freidig mot. La det kun koste smerte, Ja ære liv og blod. Hold du deg alltid nær Til Kristi kors og vunder, Så ligger Satan under Med hele mørkets hær.

Tenk på hva det betyr at Jesus seiret i vårt sted!

Synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle. (Rom 5:12)

Hvor meget mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus. Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker. (Rom 5:17-18)

Ja, Jesu seier er sannelig vår seier!

Min seier!

L&E

Vårliv over øygardane

(Vi bringer her eit utdrag frå boka «Nybrottsmann ved værhard kyst», utgjeven på Antikkforlaget i 1989)

Den vekkingsbylgja som rulla over landet i tre fire år frå 1931 fekk Nordmøre og sin lut av. Den kom som svar på bønene til alle dei truande som tok vare på Guds ord og Dei heilages samfunn. Det var ute i øygarden der storhavet rullar. Ein høyrde «sus av regn» som profeten på Karmel etter den store siger over Baalsprofetane. Han venta vekking over Israel, men vekkinga kom ikkje – trass i Guds store verk. Det var spaning i lufta.

Ein kjende åndsmaktene kor dei tørna saman til strid. Men stormen – åtaket på Guds verk i folket var ennå ikkje nær. Løva bura langt borte og hadde reist seg til strid. Folk strøymde til møta. Dei truande bad, og dei verdslege skalv. Bønemøta i hus og hytta kunne ofte draga ut. Langveges kom dei frå, som laut få fred og lys i si sjelesak. Dette stod på heilt til inn i jula. Få tenkte på julestria. Dei tenkte på si sjel.

Vårflaumen sopa med seg alt

Men først på nyåret 1932 kom vårflamen retteleg i gang. Inne i dalane og ut over øyane kom den med vårbrus og nytt liv. Det bråna og

braust over alt. Gamle synder blei levande. Guds Ånd overtydde om synd, rettferd og om dom. Vatnet fossa og gamle tilgjorde eigenrettferdige demningar, som hadde stått i mange år, bivra og skok, og brått fôr dei i fossen. Rubb og stubb fôr. Både kristelege og ukristelege fôr same vegen. Flaumen sopa til botnar, og mykje slagg blei reinsa ut. Is og snø tina og sleppte taket, og «fonna» femna vidt. Når Guds «fonn» går gjennom bygda, kan ingen gå fri. Alle kjende seg gripne – tekne.

Mange seig i kne for den levande Gud. Andre blei harme og ustyrlege. Var dei ikkje ærlege og kristelege? Hadde dei ikkje kyrkja og prest og gjekk til altars haust og vår? Var ikkje det godt nok?

Sjoulkar stabba mot bedehuset

Mest alle møta tok til klokka fem og aldri seinare slutt enn klokka ni. Men ein time før møtetid var vegane fulle av folk. Unge, eldre og gamle sjoulkar stabba mot bedehuset. Like mange utanfor som inne. Mest alle som kunne kreka kom. Huset var så stappa kveld etter kveld at der ein stod, der stod ein. Ein kveld det var tale om kva sann evangelisk lutherdom var for noko, blei ein på fremste benken så sinna at han tok huva og sprang mot døra. Han skubba og

skok og tok spenntak, men kom ingen veg. Han blei klemd fast i skokken og kom ikkje ut før møtet tok slutt. Det var ein kamp som varde i fire timar.

Vekkinga greip djupt. Det var stor syndenaud. Frå barnet til syttiåringen låg dei på sine kne i tårer og syndeverk. Synda blei levande og hesleg. Ikkje berre i ord og gjerning, men i tankar og hug. Ofte steig bønene i samstemmig kor. Truande og verdslege bad. Vitnemåla var ekte og realistiske. Det blei oppgjær med Gud og med menneske. Ein blei teken stundom som av eit veldig ver. Det var sus ovanifrå. Guds eld var tent. Og Gud var nær.

Når Gud talar, stivnar dåresmilen

Folk utanbygds kom for å spotta – halde gøy. Men Guds ver sopa spotten burt frå leppene deira. Når Gud talar, stivnar dåresmilen. Også mange av dei laut i kne, men ikkje alle blei frelste. Når dragsuget fôr, blei dei med ut i same syndefaret.

Dei truande fekk mykje å stå i. Grannar og kjenningar kom for å få hjelp i den største sak av alle: si sjellesak. Gamal strid og usemje brann bort. Ved korset blei alle brødre og søstre.

Guds folk hadde aldri venta å oppleva slikt. Dette gjekk over all tru. Men då ein brennevinsbrennar ein kveld velta seg på sine syndige kne og ropa om frelsa, sette ei verdsleg

kona i å takka Gud. Ei onnor kona vende seg til henne og sa:

– Takkar du og Gud?

– Ja, eg blir vel nøydd til det når han der kan bli frelst, svara ho.

Ei eldre kvinna lenger fram slo hendene saman, oya seg og ropte:

– Kor i all verda skal dette ende? Ho hadde ikkje vit på vårflaum og snøløysing i Andens verd.

Dei truande var som drøymande

Kor andleta lyste i fred og glede. I somme hus blei alle frelste – opp til oldingen. Ei gamal misjonskvinna som no hadde sete samankrøkt i mange år i ein stol, var den første som tok opp arbeidet for Kinamisjonen der ute. Motstand og vonde, olme augo møtte henne overalt. Men ho visste ho var i Guds gjerning, og i lønkammeret fekk ho kraft.

Seinare kom sonen Ole med i arbeidet – og mange fleire. No under vekkinga sat denne truskjempa så fredsæl og lukkeleg og takka Gud. «Den som sår med gråt skal hausta med fryderop.» Denne heimen hadde vore det åndelege sentrum i bygda i mange år, og der ifrå gjekk velsigninga ut. Den store openberingsdagen skal syna det. Då skal dei få løn. «Æra høyrer dei til. »

Mange andre kunne nemnast – både der og andre stader, slike som ofra alt på Herrens altar og stod heilt med.

No blei heimane for små til misjonsmøta, og misjonsinntekta auka. Etter vekkinga vart bønemøta halde i privathus, men skulle dei bedande få rom, laut møtet haldast i to hus samstundes.

Strid og djupe sår

Verda truga og svor hemn over nederlaget. Men djevelen, fyrsten deira, endra taktikk seinare. Løvebrølet stogga. I staden sneik han seg inn i veneflokkane i silkesokkar som i Paradiset. Då er faren størst, og mange har fått merka det til stor skade.

Så kom ny strid – ikkje mot verda, men mot falske ånder. Den var beiskare og såra djupare enn den første. Men somme har Gud berga tilbake frå den falske elden. Gud reinsar gullet.

Ein kjenner trong til å takka Gud for desse trufaste misjonsvener. Dei sette æra på spel for sanninga. Men sanninga sigrar.

I nabobygda ein mørk vinterkveld. Havet braut i storm. Vindkasta risste husnovene, og regnet piska jorda. Ein flokk hungrande sjeler frå nabobygda lenger sud kom til møtet. På grunn av folketrengsla laut dei stå utanfor det opne vindauga i to stive timar i styrtregn – lydde og tok imot Guds ord.

Guds ord var ei levande makt

Kvelden etter var dei samla på te-

lefonstasjonen i heimbygda si og hørde Ordet gjennom telefonen frå det huset møtet vart halde. Guds ord var ei levande makt og drog sjelene til Gud. Også der blei ei travel tid for Guds folk. Kvar dei tok krafta ifrå til sitt daglege yrke, er uskjøneleg. Men dei stelte i hus og i fjøs og på marka som før – likegodt, og somme betre enn før. Å bli frelst er òg å bli strevsam, husleg, reinsleg og lukkeleg. Gud etterlet seg sterke spor – spor som varar.

Mange av dei som hadde venta på Guds time, som var aktivt med i vekkinga, og andre som blei frelste den tid, er no heime hos Gud. Men for ein del var det ikkje berre dagar på val mellom livet og døden, men det siste høve til å bli frelst for tid og æva. Det siste store høve dei ikkje brukte.

Misjonsarbeidet skaut ny fart

Misjonsarbeidet skaut ny fart. Ikkje berre Kinamisjonen, men også andre misjionsgreiner fekk væte over dei turre markene sine av vårflaumen. Misjonsarbeidet og inntektene har auka ut over åra til no.

Kinamisjonen stod i vanry. Mange trudde den var frå djevelen. Motbøren var stri og beisk. Ein laut gå krumbøygd skulle ein koma fram. Også dette tok ei vending. Det blei ei misjonsvekking. Slik må det bli skal ikkje livet visna og døy. Det grønka og grodde mellom berga.

Det var våren som kom.

Ein mann steig stilt inn i stova ein dag. Andletet bar merke av lang sjelekamp. Synda var forlatt. Det var fred mellom han og Gud. Men framtida?

Spritsmuglaren vart misjonsmann

Han var utan midlar og stod i fåre for å missa den vakre heimen sin. Og den store skøyta som han skulle livberga seg og huslyden med, var beslaglagt for skuld i spritsmugling for eit visst «firma».

Men her om dagen kom eit brev frå «firmaet» om at han kunne henta dei fem tusen kronene som han hadde til gode der. Så kom spørsmålet:

- Kan eg ta imot desse pengane?
- Kva tykkjer du sjølv? Har du høyrte ei stemme i ditt indre om saka?
- Det er ei røyst i meg som seier: Det er syndige pengar. Lat dei vera.
- Så bør du helst fylgja den røysta.

Det blei ny kamp. Han og kona kjempa i bøn fleire dagar. Dei blei til slutt einige om at det får gå som det vil. Dei ville vera denne løna forutan. Gud som hadde frelst dei, er og mektig til å berga dei på ærleg vis.

Dei sigra og fekk røyna at Gud har omsorg for sine også timeleg.

Den songen som mest tona i heimen og fiskarbåten den tid var:

*Kristus på korset du bar på deg
Skapningens synd og ve.
Kristus på korset du bar for meg
Dom og forbannelse.*

Guds gjerningar – åndelege og timelege – kor Gud greip inn og openberra sin nåde og makt.

Dette var berre litt av det som hendte i to bygder. Men vekkinga spente over den 7 mil lange øya og ut over i alle fiskeværa i to-tre år.

Nye misjonslag blei til, og Guds velsigning lyste over folket. Inne på naboøya hausten etter fekk forkynnaren oppleve å sjå noko av Guds gjerning på same vis. Sjeler blei rivne som brannar ut or elden, og Guds folk fekk nytt mot. Også andre stader i kretsen fekk ein sjå Guds Ånds verk i folkejorda til oppvakning og nytt liv; – stundom som i sterk vårflaum, andre gonger meir som i stilla i djupt sjeleliv. Det er truleg like sterkt og varig.

Det er stor nåde å få vera med i slike tider – få sjå Guds store verk til vekking og misjonsvokster. Det er ei frukt av våre fedrar sine bønner – dei som tok vare på «Guds gjerningar» i ei mørk og tung tid.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Jesu hjertegledes dag!

Av Paul André Bergene Holm

Har du en *fjellsikker* grunn for din tro? Hva bygger du din kristendom på?

Avgjørende og viktige spørsmål for oss alle! Bygger du på følelser og opplevelser, vil du – hvis du er sann – snart erfare at det ikke holder. Du må ha noe skriftlig, – du trenger et Gudsord å bygge ditt hus på. Det er fjellgrunnen! (Matt 7:24)

I Salomos høysang 3:11 leser vi: «Gå ut, dere Sions døtre, og se på kong Salomo med den krone hans mor har kronet ham med på hans bryllupsdag, på hans hjertegledes dag!»

Dette verset har blitt mitt påskevers og er min hilsen til deg som trenger noe skriftlig!

Uttrykket «Sions døtre» beskriver dem som ønsker å leve som Guds barn; og disse kjennetegnes ved at de er fremmede på jorden. De har Sion som sitt hjem – Det nye Jerusalem.

Kong Salomo var sønn av kong David og i mange ting et forbilde på Jesus. Videre tales det om en som er kronet i dette verset, og vi vet at Jesus bar en krone en gang; på langfredag – korssets fredag. Denne kronen viste ikke hans jordiske kongeverdighet. Den var ikke av gull og diamanter, men full av

torner. Kronen var en gave fra hans mor, leser vi. Jesu mor, Maria, hadde bare en ting å gi Jesus: Verdens synder!

Du som leter etter grunn for din tro, – gå ut til Golgata denne påsken. Les om Jesus i Ordet. Les om hans lidelse og død for deg. Se på Jesus med den krone du og jeg har gitt ham i form av våre synder. Tenk på dette ufattelige under: Denne dag omtaler Jesus som sin hjertegledes dag!

En gammel og langt fra vakker kvinne vasket klær i elva, en dag for lenge, lenge siden og sang: «...og jeg er Jesu brud...» Noen unggutter som hørte sangen hånlo og sa: «Litt av en brud!» Men glad og frimodig kom svaret: «Ja, men det var han som valgte!»

Jesus vil så gjerne ha deg som sin brud. Han vil frelse deg. Så høyt elsket han verden at den dagen som inneholdt den største lidelse som tenkes kan, veien til Golgata, kaller Jesus for sin hjertegledes dag. Hvorfor? Jo, fordi det åpnet veien til himmelen for deg og meg! Gå inn gjennom denne porten og gled deg i Herren. Og gå ut til Golgata og se din forsoner og venn! L&E